

[K. B. Andersen.]

Jeg har med tilfredshed noteret, at det i bemærkningerne til forslaget understreges, at det er meningen at indlede et nært samarbejde med allerede bestående faglige og videnskabelige institutioner, sådan at der ikke bliver tale om dobbelt arbejde, men snarere om en slags clearingcentral på kvalitetsmæssigt højt plan.

I sit foredrag i Studenterforeningen lørdag aften udtalte professor Thorkil Kristensen sig ret udførligt om den koordinerende virksomhed med hensyn til samarbejdet med udviklingslandene, som OECD så som sin opgave. Det bliver ikke uden videre nogen let opgave for udenrigsministeriet at gennemføre en fornuftig kordination dels på hjemligt plan, dels nordisk, dels gennem OECD og endelig via FN og dets særorganisationer. Men den første betingelse for, at opgaven kan løses, er jo, at man er opmærksom på den, sådan som lovforslaget og fremsættelsen viser at den højtærede minister er.

De opgaver, den ny administration skal tage sig af i det daglige, må vi jo drøfte nærmere i udvalget. Jeg vil dog gerne her gøre to mere principielle bemærkninger.

Jeg tror, det er rigtigt som fremhævet i udvalgsbetænkningen, at vi nok som hovedregel må foretrække at sende eksperter ud og at organisere undervisningsmæssig bistand ude i landene fremfor i stor stil at modtage stipendiater her. At der vil være en række tilfælde, hvor det vil være rigtigt at organisere stipendiatophold her, navnlig i form af særlige kursus, er givet, men i mange tilfælde vil det være både mere formålstjenligt og i øvrigt også billigere at søge opgaverne løst ude på stedet.

Min anden bemærkning bliver da spørgsmålet om den mangelvare, som gode eksperter er. En af grundene til, at det kan være vanskeligt for Danmark at præstere det tilstrækkelige antal specialister til at imødekomme behovet, er, at det desværre her i landet stort set ikke anses for en selvfølgelig kvalifikation at have arbejdet ude i det fremmede i nogle år. Det hænger vel sammen med, at vi er et lille land, traditionelt uden betydelige udlandskontakter. Men det er beklageligt, og det er et af de forhold, der må tages fat på, så det ikke kommer en kvinde eller mand til skade i

deres fremtidige virksomhed her i landet, at de har brugt nogle år på en dansk indsats i et af udviklingslandene.

Spørgsmålet om, hvor meget Danmark skal yde som sin fremtidige andel af bidragene til udviklingslandene, er der næppe grund til at gå meget ind på her. Vi har hidtil haft en pæn placering set med international målestok, men vi er vel alle klar over, at der i fremtiden må helt andre midler til, og det har regeringen jo også erklæret sig villig til. Det er også mit bestemte indtryk, at der i befolkningen er en virkelig vilje til at være med til at betale, hvad en langt større indsats koster. Det afgørende kan imidlertid ikke være at nå frem til et eller andet helligt tal, men at erklære beredvillighed til at være med til at yde de bevillinger, der er nødvendige for en udvidelse af bistandsarbejdet i takt med udviklingen af projekter, der er enighed om at erklære formålstjenlige, og i takt med øgede bidrag til det multilaterale arbejde fra andre lande. Det ville være et sørgeligt tegn på manglende forståelse af, hvad situationen i verden i dag kræver, om regeringen skulle møde modstand i bevillings-spørgsmålet på dette område.

Der har igennem mange år været ydet en god indsats dels af regeringsudvalget for teknisk bistand, dels af en række private organisationer, i første række Mellempopleligt Samvirke. Også gennem missionselskaberne har der været ydet en indsats med hensyn til f. eks. uddannelse og humanitær hjælp, som fortjener anerkendelse. Opgaven har nu antaget et sådant omfang og en sådan karakter, at der derudover må skabes nye rammer og skaffes flere penge, sådan som regeringen nu stiller forslag om det.

Forhåbentlig kan der her i tinget skabes enighed om en indsats efter en åben og fordomsfri drøftelse her i salen og under arbejdet i udvalget.

Der tales jo undertiden om, at der gør sig en vis træthed, en vis lede, gældende i vort velsmurte velfærdssamfund, fordi „det hele er der i forvejen“, fordi der „ikke er nogle opgaver at tage fat på“. Jeg mener, denne påstand er forkert. Der er stadig meget at tage fat på i vort eget samfund. Den højere levestandard giver selvfølgelig ikke automatisk mere menneskelige leve-